

ret, men jeg antager dog, der er Bestemmelser, som ogsaa maa finde Anvendelse i denne. § 39 i den militære Straffelov siger, at Personer mellem 10 og 15 Aar kunne straffes med simpel Arrest. Det er vel ikke Meningen, at man i Militæretaten skal blive ved med at straffe Børn, naar den civile Lovgivning ikke rammer dem. Jeg antager ogsaa, at Reglen i § 12, hvor det hedder: „Bestemmelserne i denne Paragraf gælde ogsaa for Overtrædelser, der falde uden for almindelig borgerlig Straffelov“, er bestemt til at omfatte den militære Strafferet; men er det Meningen, bør det ganske vist siges tydeligere, end Tilfældet er.

Forholdet til den almindelige borgerlige Straffelov, som allerede det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) omtalte, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det blev ganske vist under Forhandlingerne i Folketinget sagt af Ordføreren for Forslagsstillerne, at Meningen var, at alle Straffelovens almindelige Bestemmelser fra Kapitel I til Kapitel VIII skulde anvendes her. Men er det Meningen, saa forekommer det mig, at det bør siges, for at der i saa Henseende ikke skal efterlades nogen Tvivl. Med Hensyn til Ophævelsen af ældre Bestemmelser er der en mindre god Orden i Lovforslaget. I § 1 tales der om, at Lov om Vold mod sagesløs Person af 11. Maj 1897 ophæves, og i § 13 siges: „De herimod stridende Bestemmelser i Lovgivningen ophæves“. Men ved Siden deraf er der en hel Mængde andre Bestemmelser i Straffeloven, som ophæves. Efter almindelige Regler bør der altsaa tilføjes en almindelig Ophævelsesbestemmelse i Slutningen af Loven. — Hvad angaar ældre Dømmes Gentagelsesvirkning er der en Bestemmelse i § 3, som jeg tror er alt andet end heldig. Betingelsen for, at en ældre Dom efter den nye Lovs Ikrafttræden skal kunne have Gentagelsesvirkning, er, at den er vidnefast forkyndt for den paagældende, inden Forbrydelsen begaas. Det er en helt ny Grundsætning, man her indfører om, at en Lov ikke virker, medmindre den bliver forkyndt for den enkelte, og det forekommer mig, at Meningen med Bestemmelserne er, at Politiet skal give alle de Personer, der i de sidste 10 eller 5 Aar ere straffede for de i Paragrafferne 1 og 2 nævnte Forbrydelser, Underretning om Indholdet af vedkommende Paragraffer, saa vil Politiet faa et stort og i mange Henseender helt uoverkommeligt Arbejde. Hvorledes skal det kunne lade sig gøre,

selv naar Forbryderne opholde sig i samme Herred, end siges naar de findes i fremmede Herreder? Og hvilke Undersøgelser ville ikke blive nødvendige, naar et nyt Tilfælde foreligger, for at afgøre, om den paagældende har faaet den foreskrevne Meddelelse eller ikke! Hele Bestemmelsen er i højeste Grad upraktisk. Den maa derfor afløses, antager jeg, af en almindelig Regel om tidligere afsagte Dømmes Virkninger efter den ny Lov.

Naar jeg saa vender mig til Bestemmelserne i § 1, finder jeg ogsaa der en Mangel paa Omhyggelighed i Affattelsen, som maa gøre, at man i alle Tilfælde ikke kan tage Forslaget, som det er. Ganske bortset fra — deri er jeg enig med det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) —, at de Distinktioner, som her ere gjorte, og som skulle sætte Skel mellem de forskellige Strafferammer, ere af en saadan Beskaffenhed, at man ikke kan bruge dem, er Affattelsen en saadan, at den under alle Omstændigheder bør rettes. Man begynder i § 1 med at nævne Vold i al Almindelighed, hvorimod der i § 2 kun tales om forsætlige Voldshandlinger. Saa bliver Spørgsmaalet: er det Meningen, at der ved Vold i § 1 skal forstaas forsætlig Vold, eller omfatter Udtrykket al mulig Vold? Naar der dernæst tales om, at Volden ikke har medført Skade, er det vel Meningen, at den ikke skal have medført Skade paa den angrebne Person, og ligeledes maa vel de i 2det Stykke omtalte Spor være Spor paa den overfaldne. Fremdeles gøres der Forskel mellem Skaden, eftersom den er ganske ubetydelig eller ikke. Nu tænke man sig: Først skal Dømmeren sondre mellem, om Volden er betydelig eller ikke betydelig, og naar han saa er kommen til det Resultat, at den er ubetydelig, saa skal han yderligere undersøge, om den muligvis endog er ganske ubetydelig, og Sondringen mellem „ubetydelig“ og „ganske ubetydelig“ kan være afgørende for, om den ene eller den anden Strafart skal vælges. Jeg tror virkelig, at Dømmerne her blive stillede over for en for fin Distinktion.

Naar jeg saa kommer til § 2, rejser der sig der et Spørgsmaal, jeg først maa have klaret. I § 1 er der Tale om Straf for Voldsforbrydelser i Gentagelsestilfælde. Jeg gaar nu ud fra, at det er den almindelige borgerlige Straffelovens Regler om Gentagelse, der skulle lægges til Grund ved Anvendelsen af § 1, bl. a. ogsaa den Regel, at Dømmen, for at have Gentagelsesvirkning, skal angaa en Forbrydelse,